

ELINA BACKMAN

HA MEGHAL A KIRÁLY

Akattintásvadász cikkek újságírójaként dolgozó Saanát kirúgják az állásából, ezért úgy dönt, a nyarat a nagynénjénél tölti Hartolában, ebben a csendes, idilli finn kisvárosban. Úgy érzi, ez a vakáció kitűnő lehetőséget kínálhat arra, hogy kipihenje magát és talpra álljon. Ám amikor nagynénje mesél neki egy harminc évvel korábban elhunyt fiatal lány esetéről, feltámad Saana érdeklődése és a true crime esetek iránti vonzódása, ezért úgy dönt, elkezdi kutatni a lány halálával kapcsolatban. De az egyre aprólékosabb nyomozása miatt nemcsak az ő, hanem az egész kisváros békés élete is felbolydul.

Mindeközben Helsinkiben, Suomenlinna szigetén egy rituális gyilkosság áldozatához hívják Jan Leino nyomozót és csapatát. A rendőrségi nyomozás azonban akadozik, nem jönnek az eredmények, és Jan attól tart, hogy ez a mostani gyilkosság csak a kezdet...

Aztán egyszer csak Saana és Jan útjaik keresztezik egymást - és nemcsak a köztük lévő szikra lángol fel, hanem kiderül, a két ügynek talán köze lehet egymáshoz, és ez mindent megváltoztat... és veszélybe sodor.

ELINA BACKMAN

média- és marketingszakember. Férjével és két gyermekével Helsinkiben él egy 1920-ban épült faházban. Elina imádja a könyveket, szeret utazni, biciklizni, és ő a házigazdája a helsinki Book & Wine Clubnak is. Kreatív lélek, kereskedelmi szemlélettel. Legnagyobb álma, hogy világszerte olvasókat találjon - és szeretné, hogy a Netflix készítsen sorozatot a regényeiből.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.elinabackman.com

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A Ha meghal a király atmoszférája magával ragadó. Gyönyörű és izgalmas történet bűnről, közösségről, és egy fiatal lányról, akinek a vágyait és álmait félbetörte váratlan halála. Lehengerlő krimi, ami szórakoztat, megrémít - nem fogod tudni letenni.”

GOODREADS

„Az északi krimiirodalom új csillaga. Egy igazi letehetetlen könyv, amely a végsőig lázban tartja az olvasót.”

AMAZON

„Igazán nagyratörő regény egy elsőkönyves szerzőtől, de Elina Backman erőfeszítés nélkül birkózik meg a feladattal. Számos klasszikus krimielem felhasználásával olyan cselekményt épít fel, amely eredetiségével és kiszámíthatatlanságával nagyszerű élményt nyújt az olvasóknak. A könyvben finn és nemzetközi szerzők hatása is érezhető, ám ez csak fokozza az élvezeti értékét.”

STORYTEL

AUDIO BOOK AWARD ZSŰRIJE

„Backman könnyedén tartja össze a több szálon futó cselekményt, és egy szórakoztató krimi épít fel. Ez a kötet egy új sorozat kezdete; egy gördülékenyen, izgalmasan és rafináltan megírt történet, amely után kíváncsian várjuk a folytatást.”

HELSINGIN SANOMAT

ELINA BACKMAN

HA MEGHAL A KIRÁLY

— részlet —

2019. június 12., szerda / Helsinki

Amikor Saana először nyitja ki a szemét, olyan érzése van, mintha a szoba imbolyogna és forogna körülötte. Újra lehunyja a szemét, és gyorsan felszínes álomba merül. Két órával később izzadtan ébred. Az óra most fél tizenegyet mutat. Saana felkel, megiszik egy pohár narancslevet, és kimegy a mosdóba, de aztán úgy dönt, inkább visszafekszik még egy kicsit. Amikor végre teljesen felébred, délután három óra van. A szoba már nem forog annyira, mint reggel. A gyomra korog az éhségtől. Már 13 órája, hogy utoljára evett, és akkor is csak egy kis sós mogyorót a bárban.

Az idő most nem fontos. Senki sem vár rá. Senkinek sincs szüksége rá. De az éhség mégiscsak fontos. Így hát, az első munkanélküliségként töltött napján Saana rendel magának egy pizzát a Wolttól.

A pizza megérkezik, és Saana nagy nehezen, gyűrött pólóban nyit ajtót a sötét bőrű futárnak. Kissé szégyenkezik az állapota miatt. Sebtében egy másfél literes kólát és egy pizzásdobozt nyomnak a kezébe, aminek az alja még forró.

A nap hátralévő részében Saana tekintete a pizzásdoboz és a laptop képernyője között vándorol. Különbéféle programokkal és vigasztaló Margherita pizzával tömi magát. A képernyőn a *The Killing* című Netflix-sorozat megy. 2. évad 3. rész. Rá lehet kattanni és leköt, még ha egy kicsit sötét is. Saana egymás után nézi végig a második évad epizódjait. Örül, hogy csak most fedezte fel a sorozatot, így még majdnem két évadnyi hibátlan krimisorozat vár rá. Linden és Holder. Linden pulóverei, éles esze és az esős Seattle. Saana mindig is szerette a krimisorozatokat, annak ellenére is, hogy azok mindig feszültté tették. Túlságosan magával ragadták a fantáziáját.

Ráadásul a „true crime” podcastoknak is a rabjává vált, még ha néha szorongott is tőlük. Éppen ezért az örök kedvence, a bűnügyi sorozatok non plus ultrája, egy kissé könnyedebb klasszikus, a *Poirot*. Egy sorozat, amely egy sajátos világba repít. Milyen pihentető elmerülni a régi Angliában, bámulni az arisztokraták életét, ahogy vacsorához készülődnek, az idejüket szállodákban és kúriákban töltik, vacsorákkal, vadászatokkal vagy a kertben sétafikálva. A *Poirot* a legkönnyedebb, amit nézni lehet. Ugyan sok benne a gyilkosság, de Poirot minden ügyet megold. A néző eközben élvezheti a gyönyörű tájat és a kastélyok hangulatát, és mindent megtehet, hogy a neki felkínált nyomokat összeszedve kitalálja, hogy ezúttal ki lehet a gyilkos. Sajnos Saana már sokszor látta a *Poirot* összes részét. Már előre sejti vagy emlékezetből tudja, hogy melyikben ki a gyilkos. A *The Killing* sokkal izgalmasabb. Valami új és teljesen más.

Saana leállítja a műsort, amíg kimegy a mosdóba. Útközben kikukucskál a nappali függönyén. Odakint gyönyörű napos idő van. Az ablakból látható nyírfák már teljesen kizöldültek. A nyár mindent elöntő zöldje idén is meglepte Saanát, aki egész tavasszal a szerkesztőségben ült, és szórakoztató online hírek gépelésével töltötte az időt. Az évek során a képernyőjén feltűnt már David Bowie halálhíre, a zikavírus és sok más, apró és jelentéktelen pletyka is.

Öt gyakorlat, amivel nyári formába hozhatod magad
Ritka gyöngyszemek: 10 alulértékelt európai úti cél
Egy újságíró egy héten át napi három percet plankelt,
nézd meg a döbbenetes eredményeket!
A bélrendszered a második agyad – 5 tény a gyomor működéséről
Könnyítsd meg a hétköznapjaid – 15 perces receptek egy egész hétre

Saana elmosolyodik. Egész tavasszal könnyű recepteket gyűjtögetett, de a fotózás óta nem készített el belőlük egyet sem. A plankelés is csak egy gyors teszthétig tartott. Valójában egész tavasszal csak dolgozott, mint a hülye. Számolgatta a karaktereket és a szavak számát, stresszelt a határidők miatt, ült a számítógép előtt, és sokszor késő éjszakáig az irodában ragadt. Munka után pedig olyan kimerült volt, hogy semmi másra nem volt ereje, mint az ágyban fekve a Netflixet vagy az HBO Nordicot bámulni. A hosszú munkanapok után pedig még az olyan kisebb otthoni feladatok, mint a számlák befizetése, a porszívózás vagy a főzés is iszonyú megterhelőnek tűntek. Szürke porcicák szálldosnak a padlódeszkákon, a postaládában pedig időről időre fizetési felszólítások jelennek meg. Normális ez? – tűnődik Saana, miközben egy újabb falat pizzát töm a szájába. De úgy tűnik, hogy minden ismerőse számára ez a normális: mindenki iszonyú elfoglalt és állandóan siet. De vajon miért és hova? Úgy tűnik, hogy még a barátai is úgy éltetik a rohanást, mintha az valami különlegesen jó dolog volna. Mindenki túlórázik a munkahelyén, és aztán még az edzőterembe is elmegy. Senki sem mondja, hogy stresszes vagy kimerült. Néha esténként, amikor az irodában már csak itt-ott égett a lámpa, az elcsendesedő asztalánál Saana rákeresett a munkahelyi stressz tüneteire, és semmi olyat nem talált, ami ne lett volna jellemző rá. *Intenzív fáradtság, kimerültség és a szakmai önbecsülés erőteljes csökkenése.* Saana egész tavasszal úgy ült a képernyőjére szegezett tekintettel, hogy észre sem vette, hogy a természet ez idő alatt nyárba fordult. Először csak a hó alól előbukkanó talaj, néhány magányos vándormadár és a krókuszok jelentek meg, aztán hirtelen minden – kitört a nyár. Zöldülő nyírfák, fülemülék és pólóban császkaló emberek. Napsütés.

A mosdóból visszafelé Saana megint az ablakhoz megy. Milyen nap van ma? Szerda. Tehát kedden tényleg odakint

volt a nap végéig. A búcsúbulin csak páran voltak, de nem baj, annál több pia jutott.

Az udvarról egy feketerigó hangos éneke száll be a szobába. Saana becsukja az ablakot, hogy a vidám madáracsicseregés ne rontsa el áporodott, szürke, másnapos hangulatát. *A The Killing*, az esős Seattle, pizza, fáradtság és másnaposság. A komfortzónája. Tulajdonképpen tiszta hülyeség másnaposan olyan sorozatot nézni, ami tele van gyilkosokkal és hullákkal. Mégsincs más választása. Saana imádja a *The Killinget*. Olyan otthonosan érzi magát tőle. Mintha közben nem egyedül lenne. Mert ilyenkor saját, homályosan aggasztó gondolatait maga alá temeti az izgalmas cselekmény.

Saana újabb falatot harap a pizzából. Az utolsó szelet. Valószínűleg már több mint 1500 kilokalóriát megevett. A zsíros pizzától megszomjazott, de a szoba már nem forog körülötte. Ahogy a kanapén ül teli hassal, tulajdonképpen minden rendben van. Annak ellenére, hogy a tavaszi kimerültséget először az elbocsátásokról szóló pletykák, végül pedig a rossz hírek váltották fel, az élet megy tovább. Bizonyára minden rendben lesz.

Saana vet még egy pillantást az előszobában összepakolt táskáira, és az este hátralévő részére vízszintesbe helyezi magát. Holnap elutazik a városból egész nyárra. Semmi másnaposság, csak sport és meditáció. Természetjárás és zöld turmixok. Csupa olyan dolog, amit az emberek egy átlagos nyári napon csinálnak. Ma pedig: semmittevés. A bárból elhozott polártakaró alatt, fejét a párnára hajtva, boldogan hagyja, hogy a Netflix egy újabb epizódot indítson el a számitógépén. Holnap egy új fejezet kezdődik az ő életében is.

* * *

Másnap reggel már csak egy enyhe kézremegés és az egész pizza elfogyasztása miatti gyomorégés utal a másnaposságára.

A gyógyulási folyamat általában egy-két napot vesz igénybe. Első nap: az alváshiány pótlása, az alkoholmérgezés kiürítése a szervezetből, és a mérgek pizzával és cukorkákkal történő helyettesítése. Második nap: a zsír-, só- és cukortúladagolás kiiktatása a szervezetből, puffadtság és pillanatnyi hangulatromlás. Büntudat. Az átaludt nap bosszút áll az alvásrítmuson. Álmatlanság. Végül az elkeseredett fogadkozás: soha többé alkohol! És aztán: harmadik nap. Minden elfelejtve, minden megbocsátva. Új élet, új fogadalmak, alázat és gyógyulás. A tévhit, hogy borra többé rá sem bírsz nézni. Hetedik nap: szomjúság.

Saana egy kávéscsészével a kezében a konyhában áll, kinéz az ablakon. Ma már újra el tudja viselni a napfényt és a madarak énekét. Kinyitja a konyhaasztalon pihenő iPadjét, rákeres Hartolára, és rákattint Hartola önkormányzatának honlapjára. *Hartola – Finnország egyetlen királysága*, olvasható az oldalon. Saana felkacag, pedig az üzenetet nem viccnek szánták. Hartola királyságnak nevezi magát, sőt még egy „Hartolai Királyság” című promóciós videót is feltöltöttek a YouTube-ra. Saana megnyomja a „lejátszás” gombot. A klip a finn önkormányzati marketingvideók jellegzetesen száraz stílusában mutatja be a hartolai élet előnyeit. A videóban egy újdonsült hartolai női lakos meséli boldogan, hogy mielőtt Hartolába költözött, azon tűnődött, hogy a hartolai boltokban vajon lehet-e kecskesajtot kapni. Tehát lehet? A videóból ez sajnos nem derül ki. Saana maga sem tagadja, hogy őt is foglalkoztatja a kérdés, hogy a nyáron vajon tud-e majd ruccolát vagy pecorinót venni a boltban. Végül megnyitja a Google Maps-et, hogy ellenőrizze a pontos távolságot. A Vallila és Hartola közti távolság 179 km a legrövidebb úton. Ilyen messze kerül majd a saját megszokott rutinjaitól. Ilyen messze kerül a tavaszi stressztől, a kiégéstől és a bizonytalanságtól. Csak azt kell kibírnia, hogy ne gondoljon az őszre. 179 kilométerre menekülhet

önmagától, és egy kis időre megpróbálhatja jól érezni magát egy köztes állapotban. Határozott idejű szerződésének lejártá tehát egy olyan helyre vezetheti vissza, ahol mindig is jól érezte magát.

Becsukja az iPadjét, és beteszi a hátizsákja belső zsebébe. A szabadsága most kezdődik. Lekapcsolja a villanyt, ellenőrzi, hogy a kávéfőző ki van-e kapcsolva, a mosógép csapja elzárva, az ablakok zárva, a hűtőszekrény üres, és minden készen áll a két hónapos távollétre. A szobanövényei már régen elpusztultak, a túl kevés öntözés halálra kínozza őket. Saana nem hibáztathat emiatt senki mást, mivel egyedül él. Kivonszolja két hatalmas táskáját a lépcsőházba, és becsukja az ajtót. A lépcsőházban idegen emberek életének illatai fogadják. Most éppen arról mesélnek, hogy a szomszédban valaki húst süt ebédre. Saana bevonszolja a nagy, nem túl praktikus táskákat az aprócska liftbe, és türelmetlenül figyeli az emeletek váltakozását. A lift ledöcög vele a földszintre, Saana pedig az ismerős mozdulattal húzza félre a meglehetősen merev és nyikorgó közbülső rácsot, hogy kinyissa a liftajtót. Még csak tizenegy óra húsz perc felé jár. Bőven van ideje, hogy elérje a tizenkét órás buszt.

A mély hangú buszsofőr lomhán üdvözli az utasokat a Lahtin és Heinolán át Jyväskyläbe közlekedő expresszbusz járatán. Saana mindig is szeretett busszal utazni. Élvezte, hogy nem neki kell vezetnie. Hogy csak alhat, olvashat vagy nézheti a folyton változó tájat, egyedül lehet a gondolataival. Viszlát Helsinki, nem fogsz hiányozni!

Lahti felé járnak, amikor Saana kis jegyzetfüzetet vesz elő a táskájából, és listát kezd írni magának.

Nyár Hartolában, fő célkitűzések:

– *Élvezni az életet*

– *Békében lenni önmagammal*

- *Nem dohányozni (illetve pár slukkot el lehet szívni néha, egy pohár bor vagy sör mellé)*
- *Nem sörözni (borzasztó ital, csak felpuffaszt)*
- *Leszokni a körömrágásról*
- *Biciklizés és kocogás*
- *Szamócat és/vagy áfonyát fűzni egy hosszú fűszálra (legalább egyszer)*
- *Gyönyörködni az apró részletekben (ahogy csak külföldön szokás)*
- *Újra felfedezni a fiatalkori lelkesedést (persze még mindig iszonyú fiatal vagyok, de arra a húszéves kori lelkesedésre gondolok)*
- *Délután a kerti hintaágyban szundikalni a szabadban*
- *Újságokat és krimiket olvasgatni*
- *Stresszoldás, pihenés és nyugalom*
- *Parfümkészítés a gyerekkori recept alapján (orgona- vagy rózsaszirmok egy üvegedényben)*
- *Régi slágereket hallgatni*
- *Írás*

Ez az utolsó volt a legnagyobb álma. Szeretne írni valamit, mondjuk egy jó krimit. Miközben a barátai mind a *Seiska* című pletykalapot olvassák, az ő titkos vágya mindig is az *Alibi* rendőrségi lap volt.

Amikor a busz elindul a heinolai buszpályaudvarról, Saana még mindig a listáját nézegeti. Nincs rajta olyasmi, hogy „új szerelem” vagy „férfiak”. A „Nyár férfiak nélkül” olyan megnyugtatóan és ismerősen cseng. Saana úgy emlékszik, hogy néhány évvel ezelőtt olvasott egy ilyen című könyvet, Siri Hustvedt egyik regényét.

A busz sziszegve áll meg az állomáson. A hartolai buszpályaudvar csak egy kis házikó távolabb a főúttól. Saana leszáll, és megvárja, míg a sofőr kinyitja a csomagtartó ajtaját. Mosolyogva megköszöni a fuvart, elveszi a táskáit, körbenéz, és

a tekintetével egy ismerős alakot keres. Egy nyári ruhát és hosszú, fehér kardigánt viselő nő lelkesen integet neki az állomásépület előtt állva. Inkeri az, a nagynénje. A legeslegjobb ember a világon. Saana visszainteget neki.

– Pont olyan vagy, mint az anyád! – nevet fel a nagynénje, látva a hatalmas csomagokat, amelyeket Saana cipel. – Ki sem lépsz otthonról anélkül, hogy a fél háztartást magaddal ne vinnéd.

Saana egy pillanatra elszomorodik, de a sóvárgás hamar elillan. Tényleg hasonlít az édesanyjára? Akinek egy kis része örökké tovább él benne, még akkor is, ha az összehasonlítási alap már nincs többé. A nagynénje egy határozott mozdulattal a vén bogárhátú hátsó ülésére dobja a csomagokat, és utasítja Saanát, hogy üljön mellé az anyósülésre. Saanának arra sincs ideje, hogy figyelmeztesse, a táskában laptop, iPad és más törekeny tárgyak is vannak. Bár... Talán az lenne a legjobb, ha az elektronikai eszközök mind összetörnének. Akkor teljes békében lehetne.

A vén bogár tovapöfög a földúton, és Helsinki olyan távolinak tűnik. A gyermekkorából ismerős épületek és mezők suhannak el mellettük. Saana letekeri az ablakot, és kidugja a fejét. A poros szél végigsimít az arcán. A levegőnek nyár és szántóföldi trágya illata van. Az úton lévő kövek kopognak a kocsí alvázán, a gumikról pedig apró kavicsok pattognak az útra. Saana visszahúzza a fejét a kocsiba. Egy nyár Inkerinél – Hartolába érve is ugyanolyan jól hangzik, mint odahaza, ha nem jobban. Hideg fehérbor a melléképület lépcsőjén ülve, régi magazinok, pletykázkodás a nagynénjével és az általa főzött finom ételek. Mintha már az autóban ülve is érezné a fatüzelésű szauna füstjének illatát. Az otthonától távol minden könnyebb lesz. Hartolában a munkanélküliség ünnepnek, szabadságnak tűnik majd. Inkerinél nem várják olyan felesleges feladatok, mint a ruhásszekrény átnézése és a ruhák kiselejtezése a bolhapiacra, a kamrapolcok átrende-

zése, a fűszerek átcsoportosítása, a munkakeresés, a kilincsek lesikálása vagy a párnák és takarók kiporolása. Hartolában csak pihenni fog. Kialussza azt a sok stresszt és rohanást, amit a munkahelye egész tavasszal ráerőltetett. Aztán szép lassan összeszedi magát.

Június 26., szerda / Helsinki

Jenna végigsétál a Neitsytpolkun, és közben a mobilját nézegeti. Nem biztos benne, hogy bölcs döntést hozott. Úgy tervezte, hogy ma edzeni fog, de ehelyett egy buliba tart, egyenesen a munkából. Ránéz az órájára, még csak háromnegyed négy.

Jenna gyönyörű villák mellett halad el, a távolban, az utca végén felsejlik a tenger. „Gyere csak, akár most azonnal, jönnek mások is” – ígérte Elias. És Jenna úgy döntött, hogy azonnal odamegy. Pár perccel később megüti a fülét a halk nevetés kissé távolabbról. A nevetés ismerős: a Mattolaituri teraszán a cég részvényesei üldögélnek. Köztük Elias, aki szintén részvényessé szeretne válni. Ő Jenna egyetlen ismerőse az egész irodában. Mielőtt az asztalukhoz lépne, Jenna egy pillanatra megtorpan, és vidám mosolyt erőltet az arcára. A férfiak nem hagyják abba a beszélgetést, amikor megérkezik. Csak Lars fordul meg, és Jenna észreveszi, hogy a férfi tetőtől talpig végignézi, a lábujjától a feje búbjáig. Lars tekintetét látva a blúzát túl átlátszónak, a szoknyáját pedig túl rövidnek érzi, mégis örül, hogy átöltözött bulizós ruhába. A főnökének nem lehet panasza a megjelenésére. A nyári esték mindig kiszámíthatatlanok, ezért Jenna edzőcuccot és bulizós ruhát is visz magával a munkahelyére.

– Várj egy kicsit! – mondja Elias, és elmegy, hogy hozzon egy széket a szomszéd asztaltól. Jenna figyel, ahogy a cégvezető gyorsan felhörpinti a pohara tartalmát.

– Hú, ez durva volt – nevet Lars, és azonnal újratölti mindenki poharát.

– Na, mi a helyzet? – ül le Elias. Jennát is erre kéri. Ő azon töpreng, hogy mit tegyen. Az asztalnál csak férfiak ülnek.

Ellentétben azzal, amit Elias ígért, senki „más” nem csatlakozott hozzájuk. Jennán kívül csak férfiak vannak.

– Mit szereztél? – mormogja Lars.

Elias bólint, és egy gyufásdobozt dob az asztalra. „Fire – Feltüzelő ötletek” – olvasható a dobozon. Jenna iszik egy korty pezsgőt, és lopva figyel, ahogy Lars meggyőződik róla, tényleg kokó van a dobozban. Igen. A gyufát kiszórták belőle, és fehér jókedvre cserélték. Lars felemeli a poharát, bólint. Elias a megfelelő közömbösséggel bólint vissza. A szállítmányozás megtörtént, a szállítmányt átvették.

Jenna kihúzza magát. Elégge feszélyezi a helyzet, olyan, mint egy kívülálló. Hol a fenében lehetnek a többiek?

A férfiak néhány mondattal letudják a második negyedéves értékesítési előrejelzést, aztán fontosabb témákra térnek át. Például, hogy a Klippanban vacsoráznak, ismerős helyen. Gyönyörű tengerparti környezet és a korábbi piálásokról szóló csúnya ünnepi beszédek. Három üveg pezsgő és néhány korsó sör után a férfiak már-már kiabálva kommunikálnak. De a feltámadó tengeri szél szerencsére kifújja a legrosszabb élt a beszédükből.

Jenna körbetekint. A meleg délutáni nap sokakat kicsalogatott, a parton sok kutyasétáltató is mászkál. Jenna ismét az asztaltársaságra néz. Nevetni támad kedve. Lars homloka égővörösre sült. Lars Sundin középkorú férfi, vörösre pirult arccal, és a korához képest túl fiatalos, szőrfős frizúrával. Jenna kiüríti az első poharat. Az asztalok lassanként megtelnek körülöttük, de az ő tempójukat már szinte lehetetlen lesz lepipálni.

A tengerparti Mattolaituri igazi rongyrázós helyként híresült el. Az előkelő Eira városrészben lakó kutyasétáltatók és kocogók titokban mindig megnézik, kik ülnek éppen a teraszon, miközben elhaladnak mellettünk. Vajon vannak itt ismerősök? A férfiak időnként oda-odaköszönnek az arra járóknak. Mintha Jenna egy VIP asztalnál ülne. A férfiak

megveregetik egymás vállát, mintha mi sem történt volna. Hozzászórtak, hogy az ő asztalukat mindig észreveszik. Jóban-rosszban. A terasz háttérében néhány vitorlás siklik el csendesen. Jenna azokat figyeli. A vitorlázós szezon még csak most kezdődik. Amikor Jenna még a szüleivel élt, sok időt töltöttek a vízen az édesanyjával és az édesapjával. Néhány pillanatra meghatározhatatlan vágy, sóvárgás fogja el a tenger után.

A szomszédos asztalnál három jól öltözött nő koccint a poharával. Jenna felismeri az egyiküket. Blogger. Egy pillanatra azt kívánja, bárcsak ő is ilyen gondtalan lehetne. Csinos és népszerű. Lars egy kissé arrébb húzódik, hogy rágyújtson egy cigarettára. Lars is elég gondtalan életet élhet. Jenna nem sok olyan embert ismer, aki mindent ilyen könnyen megkaphat. Próbálja felidézni magában a neveket. Mindenkiét, akiről tudja, hogy randizott Larsszal az elmúlt években. Okos nők is akadnak közöttük. Lars biztos nem a külsejével csábít, akkor talán jó dumája van? Mindenesetre pokolian gazdag. Jenna hagyja, hogy Elias újratöltse a poharát, és figyeli, ahogy Lars a tengert bámulja. Egy rövid pillanatra valahogy valódibb és kisebb embernek látja, mint korábban. Egyszer ő is volt gyerek, gondolja Jenna, és szórakozottan kortyolgatja a poharában lévő pezsgőt.

– Lépünk tovább! – mondja Lars, amikor visszatér a helyére. Az asztaltársaság elhallgat. Úgy tűnik, Larsnak nem szókaés ellentmondani. Az este programja percre pontosan meg van tervezve. Először pezsgő a Mattolaituriban, aztán vacsora a Klippan szigeten, az este további része pedig a Teatteri zártkörű VIP-partiján. Lars listáján sok név szerepel, Jenna is velük tarthat, Elias legalábbis ezt ígérte.

A csapat hat órakerkezik a Klippan csónakkikötőjéhez, igen tempósan szedik a lábukat. Jenna is igyekszik tartani a lépést a körömcipőjében. Az ital a fejébe szállt. Egész jóked-

ve kerekedett, de minden olyan furán bizonytalannak tűnik körülötte. A hatalmas Silja tengerjáró hajó épp most fut ki a vízre. A fehér hajósziluett pár pillanatra eltűnik a kikötőből. Lars egy jelzőzászlót húz a rúdra, hogy jelezze, csónakra várnak. A sziget stégjénél álló hajó kapitánya észreveszi a jelezést, és azonnal elindul, jelezve, hogy készen áll az indulásra. A férfiak várokoznak. Jenna is szívesen elszívna egy cigarettát. Ekkor megcsörren Elias telefonja.

– Oké, már ideértünk! – mondja Elias, és leteszi a telefont. Öt perccel később egy taxi áll meg a parton, és két nő csatlakozik a csapathoz: egy vörös és egy barna hajú. Elias lovagiasan a lányok elé megy, aztán Larshoz vezeti őket. Lars hosszan megöleli mindkettőjüket, megkínálja őket a zakója belső zsebéből előkerülő laposüvegből. A lányok először kissé meglepetten néznek egymásra, de aztán nagyot kortyolnak az apró butykosból. Erre még a részvényesek szava is eláll egy pár pillanatig. A férfiak döbbszent csendben bámulják, ahogy a két fiatal lány kissé zavartan és nevetgélve egyenesen az üvegből iszik. Jenna szája is tátva marad, és lenyeli az első megjegyzést, ami az eszébe jut. A lányok nagyon fiatalok, de nem kiskorúak.

Ahogy a hajó kiköt, Lars először a lányokat kíséri fel a fedélzetre. Jenna bizonytalanul tekint az új arcokra. A lányok csinosak, és erősen sminkelt az arcuk. A levegőt visszafogott nevetgélés tölti be, ahogy a lányok a fedélzetre lépnek. A miniszoknyák és tűsarkú cipők némileg megnehezítik a folyamatot. Jenna is követi a lányokat, és ő is megbillen a magas sarkújában, Lars kinyújtott kezébe kapaszkodik. Lars maga köré ülteti a hölgykoszorút, udvariasan a hogylétük felől érdeklődik. Jenna helyet foglal, és észreveszi az éhséget a férfiak szemében. Nem tud nem gondolni a saját szerepére. Vajon ő mit keres itt? Mégiscsak az irodában dolgozik. Kérdőn Elias felé tekint: *mi a fene folyik itt?* Elias szinte ingerülten integet vissza: *Ne kérdezősködj!*

Ahogy felsétálnak az étterem lépcsőjén, Jenna végigtekint a partvonalon és a gyönyörű égbolton. Helsinki. Már mindenki más bement, de ő észreveszi, hogy Elias és Lars kint maradtak. A két férfi a villának háttal áll. Jenna kinyitja az ajtót, és a lépcsőfordulóban marad hallgatózni.

– Az egyik gyakornokunk is itt van. Mi a fene történt? – kérdezi Lars, és mérgesen néz Eliasra.

– Egy kis gond támadt, valaki visszamondta – motyogja Elias. – És ha egyszer hármat beszélünk meg, akkor tudod, hogy én elintézem, hogy hárman legyenek. – Mintha bizonytalan lenne a hangja. Lars néma bólintással nyugtázza a választ, Jenna pedig gyorsan visszaoson az étterembe. Ezek szerint őt is a fiatal lányok szórakoztató csapatának tagjai közé sorolták? Elég gázos ez az egész. De eddig egész jól telt az este. És ha kell, meg tudja védeni magát.

Három órával később ő és Lars az ügyfélkapcsolatok helyzetéről beszélgetnek. Arról, hogy az ügynökség szemszögéből nézve a kreatív tervezői munka legnagyobb akadályát maguk az ügyfelek jelentik. Hogy manapság már senki nem tud vagy mer igazán kreatív reklámot vásárolni. Persze mindenki különleges és ötletes reklámot szeretne, és eleinte lelkesednek a merész ötletekért, de végül mindig mindent visszavesznek és a jól bevált, lapos maszlaggá alakítják.

– Ilyen szokványos és lapos munkákkal nem lehet díjakat nyerni! Pedig mindenki díjakat szeretne: a marketingmenedzserek és az ügynökségek egyaránt – mondja Lars, és Jenna észreveszi, hogy közben az igencsak mély dekoltázsába tekintget.

– Ebben nincs igazad – néz rá kihívóan a férfira. – Az ügyfelek manapság inkább bizonyítható eredményeket szeretnének. Napjainkban már nem lehet minden ötletet kreatívnak eladni, ami csak eszünkbe jut. Számokra van szükség – is-

mételgeti Jenna, és úgy érzi, szüksége lenne egy kis frissítőre. Mondjuk kokóra.

– Szerintem hagyjuk abba mára ezt a száraz süketelést, és inkább engedjük el magunkat – veti fel Lars, mintha olvasna a gondolataiban. Jenna meglepetten figyel, ahogy Lars szemérmetlenül fehér port szór az abroszra. Jenna kételkedő arckifejezését látva aztán elneveti magát. – Semmi gond, az étteremben rajtunk kívül nincsenek más vendégek.

Jenna felvonja a szemöldökét, és az asztal fölé hajol. Ahogy felegyenesedik, és kissé hátradől, hogy élvezze a hatást, érzi, hogy Lars tekintete a testére tapad.

– Idősebbnek tűnsz a korodnál – állapítja meg, mire Jenna elmosolyodik. Talán tényleg az is. Legalábbis sokkal céltudatosabb, mint a többi lány.

– Nézz csak rájuk! – mutat Lars Eliasra és a vörös hajjú lányra, akik épp visszatérnek az étterembe. – Ha jobban megfigyeled, láthatod, hogy Elias inge már nincs a nadrágjába tűrve, és a választeka is a másik oldalra került, mint mielőtt kiment cigizni – csóválja a fejét Lars. – Semmi önuralom. Hát hol marad a tartás? Ennek a mai Tinder-generációnak már fogalma sincs a régi idők nagy ostromairól. A kifinomult vadászatról.

Jenna elmosolyodik. Elhatározza, hogy ma éjjel ő már csak néhány csíkot fog levadászni. Aztán lelép.

Éjfél tájban visszatérnek a szárazföldre. Egy fekete taxi vár rájuk a parton, a csónakkikötő melletti parkolóban. Lars megtorpan, a tengert bámulja. A tengeri szellő Jenna arcába fújja a haját.

Fél órával később a társaság kissé spiccesen és mérhetetlenül szomjasan lép be a Teatteribe. A fekete ruhás biztonsági őr alig észrevehetően odabólint Larsnak, és félrehúzza a kötelet a VIP-termekhez vezető lépcső előtt.

– Üdvözljük!

Lars bólint, és egy narancssárga bankjegyet nyom a férfi kezébe, aki a megfelelő méretű asztalcsoporthoz vezeti a társaságot. Lars szó nélkül hagyja, hogy a többiek letelepedjenek, ő maga pedig a pulthoz lép, hogy leadja a rendelést. Amikor egy üveg vörösáfonyás vodka és jó pár üveg pezsgő kíséretében visszatér az asztalhoz, Jenna úgy érzi, kezd egyre jobban szórakozni. Mostanra már Lars sem tűnik olyan rosszfúnak.

– Ugye ez igazi francia pezsgő, nem valami olcsó utánzat? – ragadja meg az üveget, és próbálja kisilabizálni a címkéjét, jól láthatóan spiccesen. Lars bólintását látva az egész csapat elégedetten duruzsolni kezd. Soha senki nem volt még tanúja annak, hogy Lars Sundin ne valódi, Champagne-i pezsgőt rendelt volna a Teatteriben.

Június 27., csütörtök / Helsinki

Jenna a hasán fekszik az ágyban, kinyitja a szemét. A szoba ismeretlennek tűnik. Vajon hol lehet? Hangtalanul és szinte mozdulatlanul megpróbálja feltérképezni a helyiséget a tekintetével. Tágas és világos, a szalagparketta sötét. Nagyon alacsonyan fekszik, talán egy futonmatrac-szerűsége. Az ablakon beáramló napsugarak megvilágítják a padlót és a világos falat. A Jenna felé eső oldalon egy hosszú ablak van, mögötte a fényesen kéklő ég látható. Sehol egy függöny. A padlón felhalmozott lakberendezési újságok kupacának tetején egy napfénylámpa pirosan világító számai 04:39-et mutatnak. Tehát még csak hajnalodik, ő pedig valaki más lakásán kötött ki. Hirtelen halkan csattan valami, mire Jenna mozdulatlanra dermed. Ekkor jön rá, hogy meztelen. A kezével a takaró után tapogatózik. Bizonytalannak érzi magát. A szeme szúr. Honnan jött ez a csattanó hang? Már megint túl sokat ivott és túl sok kokót szívott, és ettől pár pillanatig legyőzhetetlennek érezte magát. Most viszont teljesen védetlen. Vajon mióta fekszik itt? Végigsimítja lapos, üres hasát, és csak utána mer óvatosan, félve balra tekinteni. Ki van mellette?

Ó, bassza meg! A cégvezető. Jenna a füléig húzza a takarót, becsukja a szemét. Fogalma sincs, mi történt vele az elmúlt órákban. Hogy mit csináltak és mit nem. Arra sem emlékszik, hogyan és mikor jutott Lars Sundin lakására. Valószínűleg taxival, de gőze sincs, hány órakor. Ráadásul még mindig másnapos. Az emlékezetében valamiért egy csónak képe villan fel. Az éjszaka utolsó óráinak eseményei teljesen összemosódnak a fejében. Elias és a kérései. A Teatteri. A kokó és a pezsgő. Egy emlékkép az egyik pultos lányról,

aki odahajol hozzá, és kedvesen figyelmezteti, hogy inkább korabeliekkel bulizzon. Jenna a drogoktól felbátorodva egy Beyoncé-idézettel válaszol: *Mind your own business*, azaz törődj a magad dolgával. Tényleg csak magát okolhatja.

Jenna érzi, hogy a cégvezető feláll. Óvatosan odatekint, és megvárja, hogy a férfi háta eltűnjön a szomszéd helyiségben, mielőtt felülne. Most mihez kezdjen? A takarót maga köré csavarva feláll. Még túl korán van, ötkor nehéz lenne hazakeveredni. És előbb amúgy is ki kell mennie a mosdóba. Bizonytalanul elindul, önmagát okolva. Lars Sundin. Tuti, hogy ő a legvénebb pasas, akivel valaha lefeküdt. A Fire tulajja, gazdag és beképzelt. Valahányszor Lars elsétált a munkaalomása mellett, Jenna mindig odanézett. De csak futólag, és csak udvariasságból. Aztán amikor Elias egyszercsak felhívta szerda délután, és megkérdezte, hogy van-e kedve meginni egy pezsgőt, Jenna gondolkodás nélkül igent mondott. Sosem lehet tudni, melyik kapcsolat jön jól a jövőre nézve. De a vége az lett, hogy véletlenül ágyba bújta a vén reklámguruval, és még abban sem lehet egészen biztos, hogy pontosan mit csináltak. Olcsónak és bénának érzi magát.

A vécét a harmadik ajtónyitásra találja meg. Pisil, a kezét megtörli az előkelően pihe-puha törölközőbe. Mintha egy hotelben lenne. A törölközőnek enyhe férfiarcszesz-illata van. Jenna kifésüli és kontyba köti a hajlakktól ragacsos haját. Megnézi magát a mosdó tükreben. Lehetne kissé ápoltabb is, de ilyen körülmények között, sminklemosó és sminkcuccok nélkül a kissé elmosódott, régi smink is megteszi. Pár percig csak a saját tükörképét bámulja, aztán kinyitja a tükros szekrény ajtaját, és megvizsgálja a tartalmát. Néhány gyógyszeres üvegcese, egy Armani férfiparfüm és dezodorok. A mosdókagyló szélén magányos Braun elektromos fogkefe. Seholy cserepenge, fölösleges kozmetikumok vagy vattakorongok. A csap és a mosdókagyló is csillog-villog a tisztaságtól, biztos takarítónő jár ide minden héten. Larson kívül

valószínűleg nem lakik senki más az óriási palotában: se feleség, se barátnő. A pletykák szerint rengeteg, folyton változó női vendég jár csak ide. Még mielőtt elhagyná a fürdőszobát, Jenna lecsekkolja, mit rejtenek a gyógyszeres üvegcsék. Vajon milyen gyógyszereket szed a nagyfőnök úr? Semmi fertőző, sehol egy Aids-gyógyszer. Az első dobozban melatonin, a másodikban erős fájdalomcsillapító migrén ellen, de a harmadik, majdnem üres gyógyszereslevél potencianövelő Viagrát tartalmaz. Jennának hányingere támad. Úgy tűnik, Lars, még öregebb, mint a kinézete alapján gondolta. Becsukja a gyógyszeres szekrény ajtaját, és maga elé bámul. Az előző éjszaka miatt még mindig kába. A másnapossághoz társuló lassú émelygés lassacskán erőt vesz rajta, de aztán nagy nehezen összeszedi magát.

Amikor kilép a mosdóból, valahonnan halk beszéd hallatszik. Hirtelen magához tér a zsibbadtságból, szinte pánikba esik. Basszus! Még mindig Lars lakásában van, még csak hajnal van, és fogalma sincs, mit mondjon a férfinak, ha szemtől szemben találkoznak. És vajon ki a francsal beszélhet? A hangok elég távolról jönnek, valószínűleg a lakás másik végéből.

– Mit akar tőlem? – hallatszik Lars hangja.

Jenna visszamegy az ágyhoz. Még erősebben szorítja magához a takarót, és gondterhelten tekint a földön heverő ruhakupacra. A szűk fekete bulizós felső és flitteres szoknya túlságosan olcsónak és csiricsárénak tűnik. A lakás hatalmas ablakain nincsenek függönyök, Jenna úgy érzi, mintha egy akváriumban lenne. A júniusi nap besüt a szobába. Jenna az ablakhoz sétál, és kitekint a nyugodt tájra. Kicsit távolabb, a házak mögött a tenger hullámzik.

A halk beszéd elcsendesedik. Lehet, hogy Lars telefonon beszélt valakivel. Jenna az ablaknál várakozik, próbálja összeszedni a bátorságát a találkozáshoz. Csak néhány ház és zöldellő fa látható a lakás körül. Jenna előtúrja a telefonját a ruhakupac alól, a táskájából, és visszatér az ablakhoz, hogy

csináljon magáról egy elszart szelfit. Megjegyzem: ilyet soha többé. A háttérben az ablak, a kert és a nyári reggel fényei. Jenna zavartan mosolyog a kamerába. Ezt a képet nem osztja meg a közösségi médiában. Aztán megint kinéz az ablakon. A nagy fa alatt mintha mozogna valami. Mintha egy sötét alak állna ott a fa törzsének dőlve, és egyenesen a házat nézné. Jenna megpróbál hunyorítani, hogy jobban lássa. Az alacsonyan álló reggeli nap azonban épp a szemébe világít. Az összeragadt műszempilla is elhomályosítja a látását, a fa alsó zöld ágai pedig kitakarják a látványt. De mintha ismét megmozdult volna egy árny. Jenna megijed. Nem csak képzelődött, tényleg áll ott valaki. Gyorsan távolabb húzódik az ablaktól. Valójában még mindig meztelen. Remélhetőleg az illető nem vette észre.

Gyorsan felöltözik, de egyre rosszabbul érzi magát, nehéz állva maradnia. Inkább leül a matrakra. Egy flash néhány órával korábbról: néhány csík kokó és egy bowlingpálya. *Idősebbnek tűnsz a korodnál.* Fényes nappal Lars kedveskedő bókjai elég elcsépeltnek és kimódoltnak tűnnek. Jenna úgy érzi, hogy forog vele a világ, és muszáj visszafeküdnie. Távolról egy csattanás hallatszik. Vajon a bejárati ajtó csukódása? Jenna valamiért úgy érzi, képtelen megmoccanni. A szíve össze-vissza ver a másnaposságtól. Nincs ereje felállni, az órára néz. Az tuti, hogy dolgozni nem tud ma bemenni. Egy gyors e-mailt ír a főnökének: „Borzasztóan vagyok, nem tudok ma bemenni.” Aztán összegömbölyödik a paplan alatt. Szinte azonnal elnyomja az álmot.

Amikor végre magához tér nyugtalan másnapos álmából, észreveszi, hogy öt órát aludt. Basszus! Túl sok idő telt el! Összeszedi a táskáját és a cipőjét, megigazítja hiányos öltözékét, és kissé bizonytalanul elindul a bejárati ajtó felé. Ideje Lars szemébe nézni. Elsétál a mosdó mellett, és a folyosó-

ról egy tágas hallszerű térbe ér. De mindössze csak egy üres eszpresszóscsésze árválkodik a konyhasziget márványpultján.

– Hahó! – próbálkozik Jenna. A hangja berekedt, a szája száraznak és áporodottnak tűnik.

Teljes csend honol. Csak a hűtő halk zümmögése hallatszik. Ha megtehetné, nem szívesen futna össze Larsszal, csak lelépne, remélve, hogy a bőrét simogató, vénséges vén férfi-kezek emléke mihamarabb elhalványul majd. Már tudja, mit kell tennie: maradj hűvös és nyugodt, mintha mi sem történt volna. Csak semmi felhajtás, semmi pletykaterjesztés az irodában. Ellenkező esetben csak magadnak árthatsz. De azért az lenne a legjobb, ha megpróbálna méltósággal túllépni ezen a kínos helyzeten, szembenézni Larsszal, és csak azután elhúzni innen és elmerülni az önsajnálatban.

– Lars...? – próbálkozik újra, de nem érkezik válasz. Szívesen inna egy kávét, de nem tudja használni a bonyolultnak tűnő eszpresszómasinát. Letelepszik az egyik bárszékre. A fémalkatrészek hűvösek meztelen combja alatt. Jenna keresztbe teszi a lábát, és várakozik. Úgy érzi, a másnapossága ellenére elég csinosan nézhet ki. Legalábbis fiatalnak. Kiengeti a haját, és ujjával a csomókat kezdi bontogatni benne, várva, hogy Lars is felbukkanjon.

Jó lenne tudni, mi történt az éjjel, de ilyet úgysem mer az ember megkérdezni. Jenna előveszi a telefonját. Talán fel kellene hívnia Larsot. Azzal meggyorsíthatná a folyamatot. Nekilát, hogy kikeresse Lars számát a Fire honlapján. A honlap láttán furcsa borzongás fogja el. Amikor Elias felajánlott neki egy gyakornoki helyet a népszerű ügynökségnél, hatalmas lelkesedéssel vágott bele, de nem érti, miért nem mondott nemet a tegnapi esti meghívásra. Vajon azért, mert az unokatesója azt mondta, hogy ez segíthet, hogy megvesse a lábát? Eleinte azt hitte, hogy ő a másik két lány felett áll, hogy ő nem kísérőként, hanem kapcsolatépítés céljából van itt, de aztán megkapták ez első adagokat. Amint a nyálkahártyája

beszívta az erős drogot, Jenna úgy döntött, hogy átértékeli a helyzetet, de aztán elengedte magát. Most már emlékszik. Így történt.

Összerezzen. Lars telefonja valahol a közelben rezeg. Valószínűleg a márványpulton ugrabugrál. Jenna leteszi a telefont. Bárhol is legyen Lars, a telefonja nincs nála. Jenna még egy ideig szólongatja, de amikor a férfi nem válaszol, odason a telefonjához. A képernyőn az ő száma látható, mint nem fogadott hívás. Úgy tűnik, Lars nem használ biztonsági kódot az iPhone-ján, valószínűleg azért, mert annyira öreg. Jenna a bejövő üzenetek gombot bámulja. Megnyomja? Úgy dönt, hogy bosszúból elolvassa az üzeneteket. Csak néhány van belőlük. Óvatosan körbenéz a lakásban. Lars még mindig sehol, úgyhogy egy kicsit még folytathatja a kutakodást. Lars 2019. 06. 26-án 18:06-kor egy ismeretlen számról kapott fényképes üzenetet, Jenna megnézi a képet, de nem érti, mit ábrázol. Csontokat? Koronát? Jenna becsukja az üzeneteket, és megnyitja a galériát. És ekkor összerezzen. Az első néhány képen ő szerepel: meztelenül, öntudatlanul az ágyon fekvve. A kurva életbe, mekkora f@sz ez a pasi! Hányingere támad. A múlt éjjel megivott pezsgő, vörösáfonyás vodka, gintonic és mojito hirtelen felkavarodik a gyomrában. Az emlékképek egyesével villannak fel az agyában: Lars ráncos keze és a szarkalábai, a félig üres viagrás levél a fürdőszobaszekrényben, és a titokban róla készült meztelen fényképek. Jenna lehajítja a telefont, visszarohan a mosdóba, megpróbál hányni. De nem sikerül. Csak egy hosszú, nyúlós nyálcsíkot sikerül felöklendeznie, egy hosszú, átlátszó nyálkát. A hányás segítene megkönnyebbülni, de még soha nem sikerült lenyomnia az ujját a torkán.

Össze kell szednie magát. Újra megnézi a telefont, ellenőrzi, hogy a fényképeket elküldte-e valakinek. Úgy tűnik, nem. Gyorsan kitörli a fotókat, és érzi, ahogy a rosszullét mellett a düh is szétárad benne.

– Seggfej! – mondja az üres lakásnak.

Lehet, hogy Lars az eltűnésével fejezte ki a véleményét Jenna helyzetéről. Egy nagy nulla vagy. Lars szemében Jenna egy olcsó kis senki. Még csak el sem köszönt tőle.

– Kapd be, Lars Sundin! – jelenti ki Jenna, és elindul az ajtó felé.

Amikor kilép az ajtón, rájön, hogy Suomenlinna szigetén van. Előkeresi a Google Maps-et, hogy megnézzze, melyik a legrövidebb út a kompikötőbe. De a térkép csak egy útvonalat javasol. Jenna lassan botorkál. A lábfeje eléggé fáj, és a bulizós magas sarkú a bal sarkát eléggé feltörte. A kavicsos földút idegesítően csikorog a körömcipő alatt, és a macskakő még hátravan. A szél ellenére az idő elég meleg. Jenna úgy dönt, inkább leveszi a cipőjét, és mezítláb megy el a kompig. De egyszer még hátranéz, hogy vessen egy pillantást Lars házára, ahonnan eljött. Az utca elhagyatott. Vajon hova tűnhetett Lars? Nem valószínű, hogy az irodába ment volna, a telefonja nélkül nem. Jennát kirázza a hideg, ha Larsra gondol, és a férfi testére a sajátja mellett. Ha más nem, a Lars által készített meztelen képek az egésztest teljesen mocskossá, undorítóvá és ijesztővé teszik. Csak remélni tudja, hogy az érzés lassan elhalványul majd. A dühtől remegni kezd. Vajon megbosszulhatná valahogy mindezt? Bárcsak eltűnne az a pasi a föld színéről! És ott, a part felé botorkálva Jenna nem is sejtí, hogy a vágya nemsokára valóra válik. Soha többé nem látja viszont Lars Sundint.

Június 20., csütörtök / Hartola

Saana az ágyon fekszik, és csak úgy van. Semmibe sem képes belevágni, és ez eléggé kiakasztja. Az asztalon egy csésze kihűlt kávé. Valamiért még azt sem volt képes meginni. Felveszi a telefonját, belép a Twitterre. Mi lenne, ha csak egy pár pillanatra... bár elvileg éppen közösségimédia-elvonókúrát tart. A hecc kedvéért már tavasz óta bekövetette a rendőrségi híreket a Twitteren. A titkos célja ezzel, az újságírói munka és a témavadászat mellett, az volt, hogy találjon valami izgalmasat önmaga számára. Valami olyat, ami megfogja, ami beindítja a képzeletét. De egyelőre még semmi igazán érdekfeszítőt nem talált. Bár még nem is nézett utána olyan igazán.

A rendőrség hírei @Rendőrségi hírek 2019. 06. 20.

Karambol Közép-Finnországban

Karambol? Micsoda közlemény a rendőrség részéről! Saana végre iszik egy kortyot a kávéból. Brrr. Teljesen kihűlt. De Saana csak azért is iszik még egy kortyot. Egy átlagember így értesül mások baleseteiről. Leteszi a csészét az asztalra.

Az elmúlt egy hétben világossá vált, hogy Hartolában nem sok tennivaló akad. És hát valójában ő erre vágyott – egy helyre, ahol pihenhet, ahol a pihenésre, a létezésre és a gondolkodásra koncentrálhat. De most, hogy csak úgy lézenghetne és gondolkodhatna, tisztára nyomorultnak, lustának és csalódottnak érzi magát. Ledől a nagynénje vendégszobájának 80 cm széles ágyára, és a plafont bámulja. Aztán lassacskán, szinte véletlenül elnyomja az álmot.

– Ébresztő, Saana! – suttogja a fülébe Inkeri, és határozottan felrázza. – Már jó pár napod volt rá, hogy kialudd a másnaposságod és minden mást is. Pontosabban egy egész heted. Ma biciklire szállunk, és „hivatalos” Hartola-körútra megyünk – jelenti ki a nagynénje, és elmosolyodik, amikor Saana arcán felfedezi a bosszúság jeleit. Délután három óra van. A nagynénje szerint itt az ideje, hogy megismerkedjen a helyi látnivalókkal. Felidézze a gyermekkori nyarakat. Hogy kimozduljon, és némi testmozgást is végezzen. Mindenki depresszióssá válik, ha nem mozog eleget. Inkeri biztosra veszi, hogy a lelke mélyén Saana már nagyon vágyik valami aktivitásra, még ha ezt egyelőre magának sem vallja be. Úgyhogy a kezébe veszi az irányítást, és megpróbálja rávenni, hogy kimozduljon. Semmi értelme idebent feküdni, miközben odakint tombol a nyár.

– Először üljünk le pár percre a kerti hintába – csacsog a nagynénje, Saana pedig lassan felvidul. – Ne igyunk egy kis bort? – teszi a kezét Saana vállára.

– De, igyunk – mosolyodik el Saana, és a nagynénje be-megy a poharakért. Inkeri jól tudja, hogyan mozgassa a szálakat. Miközben két, Saara Hopea által tervezett, zöldtalpas pohárba tölti a bort, kedvesen megsimogatja Saana arcát.

– Olyan jó, hogy eljöttél hozzám!

– Csodás, hogy jöhettek – válaszolja Saana. A nagynénje kezét hűvösnek és megnyugtatónak érzi az arcán.

– És hogy érzed magad? Minden rendben?

– Egész jól, azt hiszem – mondja Saana. – Eléggé meglepődtem, hogy nem maradhattam tovább, de lehet, hogy jobb is így. Legalább pihenhetek egy kicsit. Az utóbbi két évben úgy tepertem, mint a hülye. A szabadidőmben pedig, hát inkább szórakozni jártam – ismeri be Saana, és belekortyol az Inkeri által felkínált fehérborba. Pont elég hűvös és kellemesen száraz.

– Jársz most valakivel? – kérdezi kíváncsian a nagynénje.

– Nem. Minden szempontból nehéz eset vagyok – neveti el magát Saana, és emeli poharát a saját problémáira.

– Ó, hát úgy is felfoghatjuk, hogy nagyobb bátorság kell egyedül lenni, mint együtt lenni valakivel a biztonság kedvéért – tölt még egy kis bort a poharaikba Inkeri. – De azt megtanultam az életem során, hogy ha egyszer szembejön az igazi, akkor nem érdemes kivárni, vagy túl sokat gondolkodni. Olyankor minden furcsán egyértelművé válik.

A kerti hintában ülnek, a zöldellő kertet bámulva.

– Lehet, hogy még nem találkoztál az igazival.

Saanának tetszik ez a magyarázat, úgyhogy egy kicsit meglöki a hintát. Már nyílnak a pünkösdi rózsák. Rosa pimpinellifolia. Saana szívesen elüldögélne itt a hintában a nap hátralévő részében, a pünkösdi rózsákat bámulva.

– Neked volt valaha ilyen? Valaki ilyen furcsán egyértelmű? – teszi fel a kérdést, és ravaszán a nagynéjére néz.

Inkeri először végignéz a kert növényein, majd újra a kezében lévő borospohárra fókuszál. Aztán Saana legnagyobb meglepetésére, mégiscsak megválaszolja a kérdést:

– Igen, nem is egy, de aztán végül nem lett belőlük semmi.

Estefelé Saana és a nagynénje hajszálnyira kapatosan Hartola földútján bicikliznek. Saana Inkeri régi, több évtizedes biciklijét használja, Inkeri pedig egy új Crescenten ül. Saana emlékszik valamennyire Hartolára a gyerekkori nyarokról, de nagynénje szerint itt az ideje, hogy újra megismerkedjen a fontosabb helyekkel. Hogy mindent megnézzen újra, felnőtt fejjel is, és újra összevesse a gyermekkori emlékeivel.

– Azt imádtad bámulni kiskorodban – kiált fel Inkeri, és a kissé távolabb, előttük magasodó piros szélmalomra mutat. – Az pedig ott Maila Talvio szalonja. Hartola egyik hivatalos nevezetessége – mosolyog.

Saana körülnéz. Amikor már felnőttként járt néhányszor Hartolában, mindig olyan sok dolga volt, hogy szinte kö-

rül sem nézett. Csak kialudta a sok munka utáni fáradtságát vagy egyéb baját a nagynénje házának emeletén, a vendégszobában. Úgy gondolta, Hartolában úgyszincs semmi látnivaló. És mindez igaz is volt akkoriban.

– Ott forduljunk el lefelé! Próbáljuk ki, bejutunk-e a kastély udvarára, ilyenkor már nemigen van ott senki! – kiabálja Inkeri, és felgyorsít. Saana elmosolyodik magában a nagynénje kalandvágya láttán, és ő is gyorsabban kezd tekerni. Ez csak egy biciklitúra, tekernek egy jót a nyári Hartola útjain. Az öreg, fából épült szélmalom, a csodaszép kastély, a frissen nyírt fű finom illata...

Áttolják a biciklit a kastély udvarán. Az udvaron szép, magas fenyőfák állnak. Saana még sosem látott ilyen magas fákat. A fű frissen van nyírva, és az egész hely gyönyörűen ápoltnak tűnik.

– Ez a Koskipää-kastély. De biztos emlékszel rá a gyerekkorodból – mondja a nagynénje, és Saana kíváncsian néz körül. Minden ismerős egy kicsit, mégis idegen valahogy. Az is lehet, hogy kiskorában, még az édesanyjával járt itt valamikor. – Az a zöld épület az 1820-as években épült, amikor a terület még a Tandefelt család tulajdonában volt. Később, az 1850-es években a kastély a von Gerdtten család birtokába került.

Saana a szép, zöld épületet nézi, a masszív oszlopokat és a piros melléképületeket az udvar körül. A dús páfrányokat, az almafákat és a múzeumgondnok házát. A napszitta világoszöld, töredezett festéket az ajtón. Mindig is imádta a régi ajtókat.

– A hetvenes években abba a Régi Koskipää-nevű épületbe egy bárónak nevezett férfi költözött – magyarázza a nagynénje, és a folyó mellett álló sárga épületre mutat. – A von Reichmann család utolsó sarja. A főépület berendezése a nemesség életmódjáról mesél a kelet-häme-i udvarházakban a 19. században – folytatja a nagynéni. – Ezt a kelet-häme-i

múzeumigazgatóság honlapjáról idéztem. Elég jó idegenvezető lennék, nem? – nevet, Saana pedig megerősítően bólogat. Ő a legjobb idegenvezető.

– Egyébként tényleg szuper idegenvezetéseket szoktak itt tartani. Érdeemes eljönni.

Saana kíváncsian körülnéz. A régi kastélyok és udvarok mindig megmagyarázhatatlan szabadságvágygal töltötték el. Milyen csodálatos volna, ha egyszer egy egész nyarat eltölthetne egy ilyen szép kastélyban, és gondtalanul sétálgathatna az udvaron egy hatalmas karimájú szalmakalappal a fején. Lehet, hogy mégiscsak itt, ebben az eldugott kis faluban találja meg újra azt a régimódi csillogást, amit gyerekként mindig Hartolához kapcsolt?

A biciklijüket a Koskipää-kastély udvarán hagyják, és elindulnak lefelé, az alattuk lassan hömpölygő folyóhoz. Fehér fűzfák hajlanak a víz fölé, a parton kis épületek és stégek sorakoznak. Kicsit arrébb Saana egy függőhidat pillant meg. Lehet, hogy valamikor régen átszaladt rajta a folyó túlszárjára? A partot benőtte a tavirózsa és más vízinövények. Úgy döntenek, odasétálnak a hídhöz. A két kőoszlop közé kifesztett híd recsegni-ropogni kezd, amikor Saana elindul rajta a túlszár felé.

– Hallod? – kérdezi a nagynénje, és megállnak a híd közepén. Nem mozdulnak. Csend honol. A csendből lassan hangfoszlányok válnak ki. Valahol messzebb kakukk szól. A folyó szelíden morajlik alattuk. Feketerigó csicsereg. Szúnyog döngicsél a fülük körül. A közeli főúton néha elhajt egy-egy autó. Saana a korlátnak dől, és a fák lombjai közül előbukkanó kastély felé tekintget. Az ég egy kicsit elhomályosult, de csak alig észrevehetően. A víz felett hűvös pára lebeg, a levegőben nedves fű és ázott fa illata száll. Csodaszép. Csendben állnak. A víz felszínén itt-ott tavirózsa nyílik. Kissé távolabb, lejjebb a folyón egy magányos fehér virág illatozik.

– Látod azt? – mutat Saana a virágra. – Milyen szépen világít a sötét háttér előtt! Az is tavirózsa lehet?

– Nem, az fehér kála – válaszolja a nagynénje halkán. – Nem nő errefelé.

Saana kérdően néz a nagynénjére.

– De akkor mit keres ott?

– Időről időre egyszercsak megjelenik a zúgónál.

– Hogyhogy megjelenik? – kérdezi Saana, a fehér virágot bámulva.

– Azt hiszem, hogy egy elveszett lélek miatt jelenik meg ott.

Most már Saana is látja, hogy a virág nem nő ki sehonnan. Csak finoman a parti köveknek támaszkodik.

– Biztos, hogy Helena miatt van ott – mondja Inkeri, és a sötét, mozgó vízfelszínre szegezi a tekintetét.

– Helena miatt? – élénkül fel Saana, és kíváncsian a nagynénjére néz.

– Igen, miatta, akit egykor holtan találtak a zúgónál.

Úgy döntenek, hogy a Hartola-körút lezárásaként betérnek egy italra a helyi kocsmába, annak ellenére is, hogy éppen a Szentivánéjt megelőző este van.

– Micsoda borzasztó kis lebuji! – jelenti ki Saana, ahogy belépnek.

– Így is van rendjén – válaszolja a pultos, mire Saana elszégyelli magát. Ő az előtte lépdelő Inkerinek szánta a megjegyzését, nem másnak.

Gines longdrinket vesznek jéggel, és leülnek a bár végében álló, az évek során megkopott bőrkanapéra.

– Ez a kedvenc nyári italom – emeli fel Saana a poharát.

– Szerintem is finom – nevet a nagynénje, és belekortyol.

A jégkockák egymáshoz koccannak. Saana egy vonalat rajzol a pohár falán lecsapódó párába. Az este folyamán sokat beszélgetnek a kirúgás miatti bénultságról, a munkahelyi

stresszről. Arról, hogyan vett el végül a médiaipar mindent Saanától: a saját gondolatait, az életerejét és a kreativitását.

– Néha úgy érzem, hogy nem is tudom, mit akarok. Az élet csak úgy elszalad mellettem. Mások egyetemre járnak, találkoznak valakivel, aztán férjhez mennek, gyerekek születik, szereznek egy jó munkahelyet, túlórapénzeket gyűjtenek, és kedvükre válogathatnak a hitelek és biztosítások között.

– És te? Veled mi a helyzet?

– Valahogy minden olyan bizonytalan. Én csak dolgozom, mint az állat, egy csomót stesszelek egy csomó apróságon, pizzát eszem, vagy csak ábrándozom a pizzaevésről – neveti el magát Saana.

– De nem feltétlenül kell mindenkinek ugyanúgy élnie, ugyanolyan képlet szerint. Én mindig úgy éltem, ahogy én akartam. De a kontroll érzése nagyon fontos. Úgy érzed, hogy te irányítod a saját életedet? – kérdezi Inkeri a poharát forgatva.

– Hmm – motyogja Saana, és rájön, hogy leginkább csak sodródik. Hogy olyan, mint egy agyatlan amőba.

– Ha menekülsz a felelősségtől, akkor egy idő után csak sodródni fogsz, és úgy érzed, hogy még a saját életedre sem vagy hatással – mondja a nagynénje maga elé bámulva. – Nem mondhatod le a saját életed irányításáról.

Köszönöm szépen, Inkeri! Most mindennek a tetejébe még teljesen felelőtlennek is érzem magam.

– Te boldog vagy? – néz a szemébe. Sokat gondolkodott már a nagynénje öntörvényű életéről. Se gyerekek, se férj, de sok-sok művészet, kertészkedés, könyvek és utazás.

– Hát persze, hogy boldog vagyok. Pont azt az életet élem, amit magam választottam. Minden egyes napért hálásnak kell lennem.

Saana egy kissé hitetlenkedve néz rá: vajon tényleg ennyire könnyű lenne mindez? Ilyen könnyű azt mondani, hogy igen, boldog vagyok?

– Az én gondom biztos az, hogy még azt sem tudom, mit akarok. Olyan sok lehetőség van, hogy lebénulok a választás előtt, és inkább semmit sem választok – mondja Saana, miközben a szeme sarkából szórakozottan azt a két helyi nénit nézi, akik kíváncsian feléjük integetnek.

– Szerintem majd csak kitalálsz! – emeli fel Inkeri a poharát. – Igyunk erre a nyárra! Úgy örülök, hogy az én drága unokahúgom nálam tölti az egész nyarat!

Saana bólogat, és lelkesen a nagynénjére tekint. Ha valamiért, hát érte biztosan hálával tartozik minden egyes nap.

– Mi történt azzal a vízbefúlt lánnyal? – kérdezi Saana, miután pár percig csendben ültek, mindketten a gondolataikba merülve.

– Az egy nagyon szomorú történet. Még nagyon kicsi voltál, régen történt.

– De mi történt pontosan?

– Várj egy percet, hozok egy új italt, és mindjárt folytatom – mondja a nagynénje, és elmegy az italokért. Amikor visszatér a két teli gines longdrinkes pohárral, mesélni kezd: – Már legalább harminc éve. Helenát a Tainionvirta folyónál találták holtan, kicsit távolabb a függőhídtól.

– Mi történt vele? – kérdezi Saana, de a nagynénje a vállát vonogatja, és nagyot kortyol a longdrinkből. – És az a kála is. Valaki mindig odateszi a zúgóhoz? Szép gesztus – mondja elgondolkozva, és ő is kortyol néhányat a poharából.

– Ez egy olyan dolog, amire minden hartolai emlékszik – magyarázza a nagynénje, és kissé agresszíven visszainteget a bár másik sarkából őket bámuló két idősebb nő felé. – Az unokahúgom – kiabálja ujjával Saanára mutatva. A nénik gyorsan elfordulnak, és úgy tesznek, mintha itt sem lennének.

– Egy ilyen fiatal lány hirtelen halálát lehetetlen elfeledni – folytatja a nagynéni.

– De mi történt veled? – kérdezi Saana. A longdrink helyett most inkább izgalmas történetekre szomjazva.

– Nem tudni, a rendőrség valószínűleg nem talált semmi gyanúsat. Nem volt elég bizonyíték rá, hogy bűncselekmény történt volna. Helenát holtan találták a zúgónál, a rendőrség szerint baleset vagy öngyilkosság történt. A többi csak pletyka szinten terjedt a faluban – mondja a nagynéni.

– A többi? Milyen pletyka? – Saana észreveszi, hogy kíváncsian ismételgeti a nagynénje szavait.

– Hát. Az a hír járta, hogy Helena nem lehetett öngyilkos, mert semmilyen jel nem utalt arra, hogy elkeseredett lett volna. Helena mindenki szerint nagyon is boldog volt. Hogy baleset... Elég furcsa volt az egész.

Saana elkerekedett szemmel bámul a nagynénjére.

– De azt nem szabad elfeledni, hogy egy ilyen kis faluban folyton pletykálnak – suttogja a nagynénje, és a kíváncsi nénik felé int a fejével. – Azok is például. Folyton más dolgába ütik az orrukat, mivel velük nem történik soha semmi érdekes. De nem érdemes haragudni rájuk emiatt. Itt minden olyan unalmas. Hartola unalmas hely. Illetve nem is akármilyen település, hanem egyenesen egy királyság, ahogy a falu önkormányzatának döntése szerint újabban nevezni illik – jelenti ki nyomatékosan. Saana pedig minden egyes szavát jól az eszébe vési.

Másnap reggel, Szentivánéj napján Saana sokkal korábban ébred, mint eddigi hartolai napjain. Nem tudja kivenni a fejéből a vízbefúlt lányt. A kevés alvás ellenére lelkesen szalad le a konyhába, ahol a nagynénje már az asztalnál ül, teát iszik, és újságot olvas.

– Arra gondoltam, hogy unaloműzésképp egy kicsit utánajárnék annak, hogy mi történt a vízbefúlt lánnyal – mondja Saana, és közben a szekrényajtókat nyitogatja kávé és szűrőpapírt keresgélve.

A nagynénje felnéz az újságból, elmosolyodik. Láthatóan megkönnyebbülten nyugtázza, hogy kezd visszatérni az életkedve.

– De jó, neked is a Helsingin Sanomat jár? – kérdezi Saana meglepetten, amikor meglátja a nagynénje ölében az ismerős betűtípust.

– Nem árt tudni, mi történik a városban – válaszolja a nagynénje vidáman. – A kávé abban a szekrényben találsz, jobbról a második ajtó.

Saana fejével a kávéfőző feletti szekrénynek támaszkodva bámulja, ahogy a kávé lefő. A helyiségben lassan szétárad a frissen főtt kávé illata.

– Nyár végén történt, harminc évvel ezelőtt – lapoz a nagynénje az újságban.

Saana felé fordul. Valahogy úgy érzi, minden most kezdődik. Vajon lehetséges, hogy épp valakinek a halála ébressze új életre?

– Nyár vége volt, amikor megtalálták Helenát. Emlékszem, hogy már leszedtem az összes ribizlit a kertben. Te pedig épp két éves voltál.

Saana megvárja, hogy a kávéfőzőből az utolsó néhány csepp is a kannába csöpögjön, közben a gondolat egyre erősödik benne. Ez egyértelműen valaminek a kezdete. Valaminek, amibe belekapaszkodhat. A semmi közepén. Egy fiatal lány halála.

Ő

Figyeli, ahogy a narancsosan izzó vas elmerül a puha, reszkető húsban. A sercegő hang hasonlít arra, amelyet a gyufa ad ki, amikor a csap alá tartják. Miután a forróság megtette hatását, még egyszer utoljára a férfi szemébe néz, megpróbál felfedezni benne valamit. Szégyent vagy megbánást. Könyörgést, kétségbeesést, bocsánatkérést. De csak homályt lát. Csüggedséget. Beletörődést. Vajon a férfi tényleg ennyire tisztán látja a dolgokat? Vajon tényleg megértette, hogy úgysem részesülhet kegyelemben? Hogy végül jött valaki, aki felelősségre vonja a tetteiért? Hogy szembe kell néznie a halállal? És mégis, a homály és a csüggedség egy kissé csalódottá teszik. Hogy minden ilyen könnyen ment. Szerette volna, ha egy kis ellenállásba ütközik, ha megalázkodással, hitetlenkedéssel találja szemben magát. Ha túl optimista elszántsággal és meggyőzősi kísérletekkel találkozik. De ezeknek nyoma sincs. Csak hangtalan, csüggedt várákozás. Mintha a férfi tudná, hogy mindjárt út az utolsó órája. Még az is lehet, hogy legbelül már várt erre. Akkor adjuk meg neki ezt. A víz alá nyomja a férfi fejét, és figyeli, ahogy elkezd rángani. Figyeli, és közben befelé is figyel. Ő mit érez most? Milyen érzés megölni valakit? Milyen érzés figyelni az utolsó lélegzetvételeket a halál előtt? Elvenni valaki életét? Milyen érzés súlyos bizonyítékok alapján meghozni az ítéletet, és istenné tenni magunkat? A rángatózás felerősödik, aztán abbamarad. – Sehogyan sem. És mégis igazságosnak. Így érzi magát.

Június 27., csütörtök / Suomenlinna

Az idő most is szeles, mint mindig, de az egy héttel ezelőtthez képest sokkal több jele van a réges-régen várt hőség beköszöntének. A fák hajladoznak az erős szélben, amikor Aino végre ráveszi magát, hogy kimenjen sétálni a kutyával. A tenger felől fújó szél a szemébe kavarja a haját, Aino pedig a megszokott mozdulattal söpri félre. Minden reggel nagyjából ugyanabban az időben teszi meg ugyanazt a kört. Először macskakövek, aztán földút, sziklák, gyepek, földút, és aztán megint macskakő. Aino hagyja, hogy Kramer nyugodtan szaglásszon és megjelölje a területét. Szokás szerint a Kuninkaanportti, azaz a Királykapu, a sziget nyugalmasabb vége felé veszik az irányt.

A sziget és a tenger közé egykor falat építettek, hogy megóvják a lakókat a széltől, a viharoktól és a betolakodóktól. De a sziget történelme mára már olyan távolinak tűnik. Aino közelebb rántja magához Kramert, és végül megállnak a kőfalban tátongó nyílásnál, ami egyben ajtóként is szolgál, ezen keresztül lehet kijutni a sziklákhöz, a sziget végébe, távolabb attól az útvonaltól, amelyen általában a turisták sétálnak. Aino kikukucskál a nyíláson. A szél sós levegőt fúj az arcába, amitől rögtön sokkal nyugodtabbnak érzi magát. Imádja a nagyon korai reggeleket, amikor senkivel nem találkozhatnak, és ettől olyan, mintha az egész sziget csak az övék lenne. Szereti az olyan szokásokat és rutinokat, amiket gondolkodás nélkül ismételhet meg újra és újra. Az ilyen szokások megóvják az agyat a túl sok döntés kényszerétől. Elmennek a bezárt pizzéria mellett. De nem sokkal a Királykapu előtt Kramer hirtelen ugatni kezd, és a pórázttal rángatja. Félig-meddig vonakodva bár, de Aino követi a ku-

tyát a lépcsők felé. Ő Kramer ellenereje. Amikor a kutya előrehúzza, ő visszarántja. A rángatástól Kramer légzése sípolni kezd, mivel a nyakörv elszorítja a nyakát. Mi ütött belé?

Kramer megáll a lépcső előtt, nyugtalanul viselkedik. Végtagjai szinte reszketnek az izgalomtól. Ahogy a pórázt szorosabbra húzza, és közelebb megy hozzá, Aino gyorsan észreveszi, hogy nem minden úgy van, mint általában. Gyönyörű part, zöldellő gyepek, kőbe vésett emlékmű, vasláncok, lépcsők, hullámzó víz és korbácsoló szél. Azonban mindennek a közepén felbukkant valami, ami ellenállhatatlanul vonzza magához Kramert és most már őt magát is. Aino lenéz a lépcsőn, és próbálja megfékezni a neki-nekifeszülő, reszkető kutyát. Odalent a kövel borított felszínen egy rongycsomag. Valami, vagy valaki. Pont olyan, mint egy halott ember. Aino nem tudná megmondani, hogy miből tudja azonnal, hogy az ember halott. Talán a testtartásából, mert valahogy természetellenes, olyan, mint egy csendélet. *Vajon oda kellene mennem hozzá, hogy megnézzem, van-e pulzusa?* Aino nem biztos benne. Lehajol, hogy megvakarja Kramer bundáját, és közben odakiált a csomagnak:

– Hé, minden rendben? – Hülyén érzi magát. Tudja, hogy nem kaphat választ, az illető a lépcső alján élettelen, mint a kő.

Kramer vonyítani kezd, Ainót pedig hatalmába keríti a hitetlenkedés, a rosszullet, a félelem és a szomorúság, fogalma sincs, mihez kezdjen.

– Segítség! – kiáltja végül, de a hangja azonnal szertefoszlik a szélben.

A Királykapunál ilyen korán reggel csak nagyon ritkán fordul meg valaki. Aino megpróbálja előkotorni a telefonját a kabátzsebéből, bizonytalanul körülnéz. Lassan hét óra van.

– Segítség! – kiáltja újra, de a hangja cserben hagyja. Kiszolgáltatott, reszkető kislánynak érzi magát, még a hangját

is alig bírja kieresztteni. Reszkető kézzel veszi elő a telefonját, és tárcsázza a 112-t. Lélegzet-visszafojtva várja, hogy hátha valaki hirtelen leveszi a válláról a felelősség terhét a sok szörnyűség közepette.